

mod dette Pantserflib Nr. 56, dersom det virkelig var konstrueret saaledes, at man kunde sige forud, at det vilde blive mere slingrende end „Lindormen.“ Denne Paastand blev fremført som et Argument for, at dette Skib skulde være mere dybgaaende; men i den Henseende tror jeg at kunne sige, at Slingringen ikke staar i noget direkte Forhold til Dybgaaendet; jeg tror tværtimod med Hensyn til „Lindormen,“ at maaffe netop den Omstændighed, at dette Skib imod Konstruktørens Dnsse, Vidende og Villie kom til at stifte en halvanden Fod dybere, end det var beregnet, har medført, at „Lindormen“ slingrer, idet Slingringen jo væsentlig hidrører fra, at Bærepunktet ikke er lagt rigtigt i Skibet. Det er altsaa herom, jeg gjerne ønskede, at den høitæredede Minister, hvis han dertil er rede, vilde udtale sig, eller hvis han ikke dertil er rede, vilde ved en anden Behandling af Sagen muligt yttre sig; thi dersom det virkelig kunde siges med Sikkerhed, at Skibet vilde komme til at slingre mere end „Lindormen“, vilde det være et uheldigt Byggeforetagende. Dersom paa den anden Side Skibet, hvad jeg indtil det Modsatte oplyses, vil haabe, har den fornødne Sødygtighed, saa har det i Forbindelse dermed saa mange gode Egenffaber, at jeg tror, at det med Nette kan siges, at dets Tilvebringelse vil være ikke blot en loyal, men ogsaa en forstandig Gjennemførelse af den Bevilling, som blev givet ifjor i Landsthinget. Jeg tror, at denne Bevilling havde den Betydning, at man ikke ansaa Landet for at have Evne til eller være Jarvande for at have Dybde nok til at kunne faa et Skib med 2 Taarne og 4 Kanoner, men at man ønskede et saa kampdygtigt og saa hurtigt Skib, som det var muligt at erholde for den mindre Bevilling, og naar man altsaa kan ombytte hint paatænkte større Skib med et Pantserflib, som vel har en mindre Pantservægt og altsaa en mindre Usaarlighed, men en ligesaa stor artilleristift Dygtighed og Hurtighed som den, der først var tilfattet ved Skibet med 2 Taarne og 4 Kanoner, saa vil jeg anse det for at være meget heldigt. Man har jo sagt, at det, der er saa fortrinligt ved disse Taarnflibe, er deres Skudfrihed, deres Evne til at

kunne skyde i alle Retninger, det vil sige, saalænge ingen Feil indtræder med Taarnenes Mechanisme, som forhindrer det; thi da kan man kun skyde i een Retning. Et Taarnflib har jo imidlertid den store Mangel, at det kun kan slaas med een Modstander ad Gangen, hvorimod et 4 Kanoners Kasematflib, saaledes som jeg tror, at dette bliver indrettet, navnlig med flere Skydeffaar, end der er Kanoner, og med Evne til at dreie Kanonerne til disse Skydehuller, vil kunne samtidigt kæmpe med flere Modstandere, i alt Fald med een paa hver Side, og derhos tillige skyde for- og agterud. Efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare om dette Pantserflib Nr. 56, veed jeg meget vel, at der hos mange Søofficerer, og navnlig farende Søofficerer, er en Almindelighed mod dette Skib; men jeg veed tillige, at der er indsigtsfulde Søofficerer, der sætte Pris paa det og tro, at der derved vil være udrettet noget Godt. Det, vore Søofficerer i Særdeleshed anke over, er den Mangel paa Usaarlighed, som findes paa et saadant Skib; det er Pantserets altsor ringe Tykkelse i Forhold til Artilleriets Udvikling, hvorover man beklager sig. Men i denne Henseende maa jeg tillade mig den Bemærkning, at, naar det dog, som jeg antager, maa anses for givet, at vi ikke kunne komme op til en saadan Pantserfykkelse, at Pantseret er uigjennemtrængeligt — og en saadan, som navnlig om nogle faa Aar vil behøves, for at Pantseret kan være uigjennemtrængeligt, vil det være umuligt for os at naa — saa er det meget relativt, hvor vidt man bør strække Fordringen til Usaarlighed eller til Beskyttelse ved Pantseret, og jeg veed ikke andet Raad at give til alle dem, der skulle være Chefer for saadanne Skibe, end at de maa, ligesom det er fket i andre Mariner, søge ved Driftighed og Dygtighed at erstatte, hvad der mangler i Fuldstændigheden af Forsvars- eller Angrebsmidlerne.

Med Hensyn til Veltfarten havde jeg ogsaa ønsket at sige nogle Ord; men jeg skal ganske slutte mig til, hvad det æredede Medlem fra Odense (W. Petersen), der sidst havde Ordet, udtalte. Jeg skal kun i Almindelighed gjøre den Bemærkning, at jeg ønsker — og